

DUHOVNO ŽIVLJENJE

Družinski
tednik za
slovenske
izseljence

LA VIDA ESPIRITUAL
Revista Semanal

A VIDA ESPIRITUAL
Revista Semanal

THE SPIRITUAL LIFE
Weekly Review

BUENOS AIRES
23 — VIII — 1934

DUHOVNO ŽIVLJENJE

je splošno kulturna slovenska izseljenska družinska revija in izhaja tedensko.

Ustanovitelj in glavni urednik: Josip Kastelic.

Urednik SLUŽBENEGA VESTNIKA Slovenske katoliške misije za Južno Ameriko: Vsakokratni odgovorni izseljenski duhovnik.

Urednica ŽENSKEGA VESTNIKA: Marija Vodopivčeva, Rosario.

Urednica NAŠEGA MLADEGA RODU: Krista Hafnerjeva, učiteljica, Jesenice na Gorenjskem, Jugoslavija.

Dopise in vsa vprašanja in sporočila, ki zadevajo vsebino lista pošiljajte, prosimo, na: **Uredništvo** Duhovnega življenja, Avalos 250, Buenos Aires, Rep. Argentina.

Telefon uredništva je: 59 Paternal 3919.

V upravnih zadevah, to je zlasti glede naročila, plačila in oglasov, se obračajte, prosimo, na: **Upravo** Duhovnega življenja, Río Bamba 562 Buenos Aires, Rep. Argentina.

Telefon uprave je: 47 Cuyo 0275.

Osební obiski v upravi: za sedaj vsak dan, od 15. do 16. ure.

Naročnina znaša:

- a) Za Republiko Argentino in vse ameriške dežele, vključeno Severoameriške Združene države in Kanado, letno \$ 5.— m/n (arg. pap. pesov), milreis 20.—, severoameriški \$ 1.50, urugvajskih pap \$ 3.50, čilenskih \$ 35.—.
- b) Za evropske in vse ostale države: letno \$ 6.— (šest argentinskih pesov v papirju), ali Din 70.—, francoskih frankov 25.—, Lir 20.—, mark 4.50, holandskih gold. 2.50, šilingov 10.—, šterling 0.35, belgijskih frankov 35.—.

Da slehernemu omogočimo naročitev našega lista, sprejemamo na račun naročnine vsak znesek, tudi če nam ga pošljete v znamkah in bomo pošiljali naročniku list dva meseca za vsak plačani peso.

Naročnino je najboljšje nakazati v argentinskih pesih m/n, bodisi v priporočenem pismu, bodisi potem bančnega čeka "sobre Buenos Aires", ali s poštnim girom, ne pa z bančnimi čeki, ki se glasijo na tuje valute.

Še ugodnejši način pošiljanja naročnine objavimo, ko bo Uprava korakoma organizirala zveze z dotičnimi deželami. Za danes moremo že sporočiti za:

Buenos Aires — Banco Holandés, Bmé Mitre 234. Kdor ima pri nji vlogo, mu ni treba pošiljati denarja, temveč lahko piše banki, naj nam ona izplača naročnino kar iz njegove hranilne vloge.

Jugoslavija: dokler ne uredimo poštno čekovnega računa pošiljajte na-

(Nadaljevanje na 3. str. ovitka)

Vseučiliški profesor dr. Aleš Ušeničnik, Ljubljana:

Kristus in današnji družabni red

Naš novi sotrudnik gospod vseučiliški profesor dr. Aleš Ušeničnik je morda prvi današnji slovenski znanstvenik. Po starosti je šestdesetletnik. Na ljubljanski univerzi predava modroslovje in sociologijo. Je eden izmed ustanoviteljev ljubljanskega vseučilišča in ga je profesorski zbor tudi že izvolil za svojega rektorja. Je plodovit znanstven pisatelj, ki je napisal vrsto obširnih knjig in nebroj temeljitih krajših razprav, večinoma socijalne in modroslovne vsebine. Znan je tudi kot dolgoletni urednik odlične slovenske znanstvene revije Čas.

Naše uredništvo se je obrnilo na tega odličnega znanstvenika z vprašanjem: Kaj bi dejal Kristus o današnjem družabnem redu? Danes z veseljem prinašamo našim cenjenim čitateljicam in čitateljem njegov odgovor.

Uredništvo.

Bajo el título "Cristo y el orden social actual" publicamos en continuación una colaboración especial para nuestra revista, cuyo autor es el Dr. Aleš Ušeničnik, profesor y ex-rector de la Universidad de Ljubljana.

El tema tratado es en su breve resumen el siguiente: A pesar de que la enseñanza de Cristo como tal no está dedicada a la solución de problemas sociales, está sin embargo fecunda también en el sentido social. Ante todo son de una importancia eminente sus dos leyes principales de Amor y Justicia. Sin éstos dos principios es imposible cualquier orden social satisfactorio. En tal sentido es necesario comprender el gran precepto de Cristo: Busquen ante todo el Reino de Dios y su Justicia, todo lo demás les será dado de sobra.

Redacción.

Strašen je pogled po svetu. Povsod razdejanje, povsod beda. Tudi v deželah Novega sveta in Daljnjega vzhoda vpije ječanje bednih množic z zemlje k Bogu, kakor je še nedavno rekel Pij XI. Kaj bi torej dejal Kristus o novodobnem gospodarstvu in o družabnih uredbah, ki so gotovo tudi krive tega gorja?

Kaj bi dejal Kristus?

Najprej se moramo zavedati, da Kristus ni prišel na svet kot odrešenik iz pozemeljske bede in uboštva, ampak kot odrešenik duš. Rešiti je hotel in rešiti hoče naše duše za večnost. Pod pogledom večnosti pa vse, kar je časnega in minljivega, izgine. Bogastvo ali uboštvo, veselje ali trpljenje, gospostvo ali služništvo, svoboda ali sužnost — v primeri z večnostjo in večnim blaženstvom vse ni nič. Pravzaprav, Kristus blagruje uboge in ne bogatih, trpeče in ne veselečih se.

“Blagor ubogim, zakaj vaše je kraljestvo božje; blagor vam, ki ste zdaj lačni, zakaj nasičeni boste; blagor vam, ki zdaj jokate, zakaj smejali se boste!” (Luk, 6, 20-21)

Da, zares, onim drugim, bogatim in veselečim se, kliče celo gorje!

“Gorje vam bogatinom, zakaj dobili ste svojo tolažbo; gorje vam, kateri se zdaj smejete, zakaj žalovali in jokali boste!” (Lk 6, 24-25)

Saj je on, Kristus sam, ki je bil neizmerno bogat v kraljestvu svojega Očeta, za nas ubog postal: “Ko je bil bogat, je zavoljo nas ubog postal” (z Kor 8, 9), “Ko je bil v božji podobi, je podobo hlapca nase vzel (Flp 2, 6).

Ta zavest je prve kristjane tako prevzemala, da je sv. Pavel lahko rekel sužnju: “Si suženj? Nič ne maraj za to! Če bi tudi mogel postati svoboden, ostani rajši kar si, saj si svoboden v Gospodu” (1 Kor 7, 21). To se pravi: Vse na svetu je tako minljivo, da ni vredno, da bi se človek gnil za svetnim imetjem in svetnim ugledom, tem manj, ker vse bogastvo in vsa čast za večnost malo ali nič ne pomagata, a sta premnogokrat celo največja ovira. Koliko se jih v bogastvu pogubi, ki bi se v uboštvu rešili! Preprost delavec, uboga dekla, ki jima je bil na zemlji delež le trpljenje in pomanjkanje, bosta šla srečna v večno slavo, drugi pa, ki je postal bogat “gospod”, in druga, ki je postala bogata “gospa”, se bosta morda prav radi tega na veke pogubila.

Z večnostnega stališča se svet vse drugače vidi! Z večnostnega stališča je lahko uboštvo dragocen zaklad, a bogastvo pogubna zanka. Zato je že mnogo bogatih, ki so se zmislili večnosti in si ogledali zgled Kristusov, zavrglo bogastvo in izvolilo radovoljno uboštvo.

Zato bi se zdelo celo nekako drzno vpraševati, kaj bi dejal Kristus o današnjem družabnem redu. Ali ne bo Gospod odgovoril: Kaj me vprašujete po tem? "Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice in vse to (česar potrebujete za časno življenje) se vam bo navrglo!" (Mt 6, 33).

Vendar ne pozna Gospodovega Srca, kdor misli, da Kristus ni imel nobenega sočutja s trpečimi. Da, poveljeval je radovoljno uboštvo, znamenje majhne navezanosti na svet, poveljeval je trpljenje, izbral si je križ za svoje kraljevsko znamenje, vendar je dobro vedel, kako smo mi navadni ljudje slabi, kako nam je v uboštvu in trpljenju težko. "Množica se mi smili!" Te besede polne sočutja s človeško bedo so izšle iz istega Srca, ki je govorilo "blagor ubogim".

Blagor torej ubogim, blagor njim, ki so tako junaškega srca, da sprejmejo uboštvo kot dragocen božji dar, kot dragoceno Kristusovo dedščino in poroštvo, zastavo večnega bogastva v Bogu — a množica, ki ni tako velikodušna in junaška, ki trpi pod bremenom uboštvu, ta množica se Gospodu smili. Zakaj, zanjo je res tudi z večnostnega stališča boljše zmerno blagostanje, kakor uboštvo. Uboštvo, ki ga človek ne sprejme z veliko dušo, zaradi Boga in zaradi ubogega Kristusa, ni prida in za mnoge prav tako v pogubo, kakor za druge bogastvo.

Zato že smemo vprašati, kaj bi dejal Kristus o današnjem družabnem redu, ki loči ljudi v dve skrajnosti, v dva tabora, v tabor nekaterih neizmernih bogatinov in v neizmeren tabor ubogih in tlačanih.

Kaj bi dejal?

Za vse čase je oznanjal Kristus pravičnost in ljubezen, in vemo, da bi bilo na svetu vsem dobro, ako bi vladala povsod lju-

bezen in pravičnost. Ali bi ne bilo vsem dobro, če bi dobival vsak za pošteno delo pošteno plačilo, ki bi mogel z njim preživeti sebe in družino? Ali bi ne bilo vsem dobro, če bi bili vsi usmiljenega srca, če bi imel vsak odprte roke za vdove in sirote?

Za vse je svet dovolj bogat
in srečni vsi bi bili,
ko kruh delil bi z bratom brat
s prav srčnimi čutili!

(S. Gregorčič)

Zato je Kristus že s tem, da je oznanjal ljubezen in pravičnost, dal za vse čase najboljši odgovor in postavil najboljše načelo za najboljšo socialno uredbo.

Pravičnost naj bo osnova in podlaga vsake družabne uredbe in vse člane naj prešinja duh krščanske ljubezni! Pravične naj bodo postave in zakoni, pravične vlade, pravične delavne pogodbe, pravično službeno razmerje, pravična plača! Vsako krivico, vsako krivično ravnanje z delavci, z uslužbenci, s posli, vsako izkoriščanje naj zakoni prepovedujejo in kaznujejo! V vseh podjetjih mora biti poskrbljeno za varnost življenja in zdravja, za varnost poštenja, za zadosten počitek. Tudi za služkinje po družinah mora biti zadosti poskrbljeno. Zakon mora ščititi tudi zdravje in poštenje najpreprostejše služkinje. To so zahteve, ki jih mora izvajati človeštvo iz Kristusove zapovedi o pravičnosti. Zato družabni red, ki se za te zahteve ne meni, ni krščanski, ni pravičen red, sploh ni noben red, ampak velik družaben nered.

A zadovoljiv družaben red tudi ni mogoč brez ljubezni. Ljudje moramo dopolniti postavo z ljubeznijo. Krščanska ljubezen se mora zavzeti zlasti za vse bedne in trpeče. Saj se lahko primeri, da država, podjetje, družina, po postavi ni dolžna v kakšnem izrednem slučaju poskrbeti za tega in onega, za to in ono, na primer v bolezni, ki si jo je kdo lahkomiselnost nakopal izven službe, ali v nezgodi, ki je je prav tako sam kriv. Toda, bolezen je bolezen, nezgoda je nezgoda. Če ni svetne postave, je še vedno večna, krščanska postava ljubezni. Ljubezen mora pomagati tudi tam, kjer svet-

na postava pomoč odreče. Zato zahteva dober družabni red raznih naprav za pomoč, za oskrbo tudi v izrednih primerih. Krščanska ljubezen se usmili tudi delavca, ki je radi lahkomišelnega ravnanja izgubil službo, služkinje, ki je z grehom padla v sramoto in uboštvo. Samo dobre volje je treba tej in onemu, pa krščanska ljubezen nič več ne vprašuje po preteklosti, ampak skrbi le za bodočnost. Seveda je treba za to velike krščanske ljubezni, ki, kakor je dejal apostol Pavel, "vse opraviči, vse veruje, vse upa, vse prenaša." (1 Kor 13, 7).

Tako se glasi Kristusov odgovor za vse čase. Brez teh dveh temeljev, ali tudi samo brez enega izmed njih, pravice ali ljubezni, ni nikdar, v nobenem času, na nobenem kraju mogoča splošna družabna zadovoljnost in red, ampak je mogoča samo večja ali manjša nezadovoljnost, večji ali manjši družabni nered.

Za vsak čas posebej pa govori Kristus po svoji Cerkvi, ki jo je ustanovil, da uči narode pravice in resnice, in po rimskem papežu, ki ga je postavil svoji Cerkvi za poglavarja in narodom za svojega namestnika na zemlji.

In res sta prav v našem času dva velika papeža, Leon XIII. in sedaj vladajoči papež Pij XI. izpregovorila človeštvu tudi o socialnem vprašanju. Pokazala sta na velike krivice, ki se gode delavnim stanovom, ko se v rokah maloštevilnih ljudi kopiči in kopiči bogastvo, množice pa trpé bedo. Pokazala sta na pravice in dolžnosti, ki vežejo vse, bogate in uboge, podjetnika in delavca, gospodarja in uslužbenca. Pokazala sta na zakon pravičnosti in postavo ljubezni, ki morata imeti svoje mesto v vsakem dobrem družabnem redu. Zaklicaša sta človeštvu, da je zadeva nujna, in da se delavsko vprašanje mora rešiti, če naj se človeška družba reši propada. Posebno sta tudi pokazala, **kako** naj bi se družabne razmere preuredile, da bi bilo vsem omogočeno primerno blagostanje.

Država mora zaščititi delavca. To je gotovo. A dopustiti mora tudi, da se delavci sami organizirajo in z močno organizacijo sami sebi pomagajo. A treba je iti še dalje. Delavci morajo postati polnovredni člani družbe. Vsi, ki proizvajajo, ki delajo, morajo biti

eno telo, en organizem, ena "korporacija". Delavci morajo imeti besedo tudi pri upravi podjetij, deležni naj bi bili lastnine in dobička. Rešiti je treba delavstvo "proletarstva", tega nevrednega stanja, v katerem sedaj živijo, ko jih velika podjetja lahko izkoriščajo, dokler jim povečavajo dobiček, ko pa dobička ni več, jih kratkomalo vržejo v brezposelnost in bedo.

Seveda ni upanja na pravo, res odrešilno preuredbo družabnega reda, dokler ne bo zavladalo med ljudmi pravo krščanstvo. In če bi krščanska načela pravice in ljubezni med ljudmi nikoli ne zavladala, tudi splošno zadovoljive rešitve socialnega vprašanja med ljudmi nikoli ne bo. Leon in Pij svarita pred vsemi, ki hočejo rešiti socialno vprašanje s silo ali kakorkoli brez ozira na pravico in brez ozira na ljubezen, ki imata v Bogu svoj začetek in konec. Njihovi načrti so na videz, na prvi hip lahko mikavni, vendar so "kapnice, ki ne morejo držati vode". Pravica in ljubezen sta dva temelja brez katerih ni dobrega in zadovoljivega družabnega reda. Noben načrt za socialno ozdravljenje človeške družbe, ki noče poznati pravice in ljubezni, ne bo uspel, ne bo rešil socialnega vprašanja. Čim manj mu je mar pravice in ljubezni, toliko manj bo koristil in toliko več bo splošni zadovoljnosti in sreči človeške družbe najbrže celo škodil, naj bi bil na videz še tako blesteč in vabljev, saj je znano, da ni vse zlato, kar se sveti. Lahko bo merda vloge deloma zamenjal, toda resnične in splošne zadovoljnosti in še manj enakopravnosti ne bo prinesel, kakor vidimo na otipljivih zgledih.

Med nami samimi večno in skrivnostno živeči Kristus, to je Cerkev, tako odgovarja na današnja pereča socialna vprašanja:

Podrobna ureditev človeške družbe ni naloga Cerkve, ampak je zadeva ljudi samih, državljanov, in je lahko spremenljiva, to je v različnih razmerah in v različnih okoliščinah različna. Splošna нравna načela po katerih in v okviru katerih naj se ta ureditev izvrši, pa izhajajo iz Boga, so večna in nespremenljiva, in jih označujeta Cerkev, ki zlasti govori skozi usta papežev ter jih mora posameznik kakor tudi cela družba vedno upoštevati.

Najboljše,
na j starejše
in najsvetej-
še društvo je
zakon. Dajte
nam dobrih
zakonov!

Dajte nam
pa še prej
družabnih
razmer v ka-
terih bodo
možni ljudi
dostojni in
krščanski za-
koni. — Na-

ša slika:
S v a t b a,
barvno okno
po načrlih
Konstantina
Grandona.

S. Marija Aurelija,

Formosa :

Doña

Ana Paulina

Dne 2. maja leta 1880 se je poslovila gospa Ana Pavlin od drage domače grude in za vedno zapustila domovino. Z možem Andrejem, tremi otroci in stricem Jožefom Mokole so se odpeljali iz ljube Nabrežine pri Trstu v Argentino.

Argentina je bila takrat še veliko bolj redko naseljena, kakor je danes. Da bi privabila več ljudi je vlada ponudila izseljencu obsežna zemljišča pod uprav ugodnimi pogoji.

Stricu Jožefu je bila umrla žena. Da bi jo lažje pozabil in prebolel bridko izgubo, se je odločil za Južno Ameriko. Zaradi večnih prepиров med Nabrežinci in Kraševci se mu je pridružila tudi Pavlinova družina.

Prodali so torej svojo lepo domačijo ter se v Trstu vkreali na ladjo Alberto Primo, ki je šele drugič vozila v Buenos Aires.

Vožnja je bila zelo draga, vendar lepa. Morje je bilo prav mirno. Bili so vso pot zadovoljni, čeprav niso dobivali druge hra-

ne ko meso in juno. Vina so imeli seveda od lastnega pridelka svojih sosedov.

21. 6. junija, po enomesečni voznji, so pristali v Buenos Airesu.

Tri dni so ostali v mestu, da se nekoliko opočijejo, spet privadijo na tuda na, predvsem pa da z obiskanim vse potrebno uredijo glede nove zemlje, na kar so se z majhnimi tovarnimi motornimi coloni oprežili v svojo novo domovino Formoso.

Devetnajsti dni je trajala voznja po ruto de la Plata, Parana in Paraguay do Formose, kamor so dospeli začetkom meseca junija.

Mesta Formose takrat se ni bilo. Le nekaj iz blata in bicevja zgrajenih paraguayskih koč so stali tam, kjer stoji danes prav cedno mestoce. Od casa do casa so prihajali v to mesto nekateri Italijani, ki so po bliznjih gozdovih podirali stoletna drevesa, jim spravljali po vodan don v daljni Buenos Aires, kumali iz njih ogije, pozneje pa seveda tudi stavili mogočna nova poslopja.

Korajzno je ta mala slovenska družinica v daljnih južnih krajih zavinjala rokave in začela novo življenje.

Najprej so kupili tri lote zemlje, za katero so plačali šest sto pesov. Tako so bili na svojem. Sedaj si je bilo treba postaviti rančo (rancho), koco iz blata in protja in siame. Seveda niso zmogli na enkrat vseh stroškov. Ze za zemljo so se morali zadolžiti. Plaćevanje na obroke je bilo v Argentini že takrat močno v navadi, kakor je še danes.

Pretežaven je bil začetek. Bili so sredi med tujimi ljudmi. Tako silno daleč od domovine. Se tujih ljudi je bilo malo videti. Vsega, tudi najpotrebnejšega jim je manjkalo. Poleg tega jim je tlačil težak dolg, katerega niso vedeli, kdaj ga bodo mogli povrniti.

Misliti je bilo treba, da si priredijo polje. Izsekali so torej nekaj zemlje in posejali koruze, tobak, nasadili so sladkorni trs in mandioko. Za zadnji denar so si kupili vola.

Pametna misel je bil voz, ki sta si ga mož Andrej in stric Jo-

žef vsega sama napravila. Ta voz je bil prvo prometno sredstvo po suhem svetu v vsej daljni okolici. Z njim sta vozila potem vsakomur kdor je njune vožnje potreboval. Seveda ni bila vožnja noben špas, saj Formosa še danes nima skoro nobenih potov. Ta voliček je Pavlinovim kmalu prislužil še kravco. Potem se je bilo treba truditi in delati in garati in hraniti in štediti za drugo, tretjo, četrto, deseto kravico. Ampak sedaj je bilo že boljše. Prodajali so mleko in sir in zmiraj so lažje dihali.

Mlada gospodinja Ana seveda tudi ni držala križem rok. Osem in trideset let je bila stara, zdrava, močna in delavna. Pridno se je vrtela sedaj pri prašičkih, pa spet pri kokoših, ki jih je v kratkem spravila na čedno število dve sto, pa spet na vrtu in v kuhinji. Zgradili so ji veliko krušno peč in gospa Ana je pekla in kuhala za priseljence in delavce.

Meso in moko in druge potrebščine so dobivali iz Buenos Airesa. Petnajstega vsakega meseca je prihajala ladja in jih zalagala z vsem neobhodno potrebnim. Na kakšen lukusus seveda ni bilo misliti. Saj še potrebnega niso mogli plačevati, ampak jim je kreditirala gubernacija, vlada. Denarja je bilo sploh malo v deželi. Če je potrebovala gospa Ana za svojo kuhinjo solate ali korenčka ali kaj podobnega, je šla h bližnjemu sosеду Italijanu, ki je bil že par let v deželi, in kupila potrebno za moko ali jajca ali koško, ali kaj podobnega. Tako so si lepo pomagali med seboj.

Marsikaj prijetnega, pa tudi neprijetnega jih je čakalo v novem svetu.

Drugo leto so vsi po vrsti oboleli za tu zelo pogosto mrzlico "Chucho". Človek se trese mraza, kuha pa ga vročina štiridesetih in več stopinj. Vsi so jo srečno preboleli.

Tudi družina se je počasi množila. Še četvero otročičkov je prinesla štorclja.

Od osmih otrok je danes petero fantov poročenih v sami Formosi. Vsak ima čedno posestvo, pravo majhno estancijo, veleposestvo, ne samo čakre, majhnega grunta. Doña de Ciuha živi

kot vdova v Buenos Airesu. Dvoje jih je umrlo. En vnuk je doktor prava in tudi živi v Buenos Airesu. Leta 1916 jo je zapustil njen ljubljeni mož Andrej in se preselil v srečno večnost.

Svobodni prebivalci gozda so družino večkrat obiskali. Po-noči so jih odganjali z večnim ognjem. Kljub temu so prišli včasih celo na dvorišče. Takrat dvanajst let stari sinko Angel je na primer ustrelil tigra prav pred domačo hišo.

Še predrznejše so bile kače. Velike južnoameriške kače so sploh znane. Saj jih poznamo nad sto petdeset različnih vrst, od nekaterih centimetrov do osem metrov in še več dolgih.

“Kačji vrt” v Butantanu poleg Sao Paulo v Braziliji, torej ne tako silno daleč, je sploh najznamenitejši na vsem svetu.

Zahotelo se je torej taki veliki kači mehkega in toplega le-žišča sredi noči. Priplazi se v hišo. Izbrala si je posteljo male Francke. Kakor tu skoro mora biti, je bila pokrita posteljca z mosketero, tanko varovalno mrežo, ki brani spaleca pred nadležnimi komarji. Bilo je dovolj, da kača ni mogla neovirano pod odejo. Ko se je začela posteljca tresti, se je Francka zbudila. Prestrašila se je in začela klicati mamo. Napravijo leščerbo in gredo gledat, kaj da je. Kako se prestrašijo, ko zagledajo kačo, kako se vzpenja na postelj! Pištola mora biti v taki hiši vedno pri rokah. Nekaj strelav in usmrtili so nevarnega gosta. Bila je stara kača osem let, kar so spoznali po roženih sklepih koncem repa.

Dve leti za doño Ano Paulino — pod tem imenom jo v Formosi vse pozna in ceni — so prišli v Formoso očetje Frančiškani. Postavili so skromno leseno kapelico in skromno stanovanjsko kočo. Doña Ana Paulina jim je pomagala, kolikor je le mogla. Posebno, ko so leta 1897 postavili sedanjo veliko in lepo cerkev, kateri bi rada kupila altar svetega Frančiška.

Kljub petdeset in štirim letom življenja v Argentini in kljub visoki starosti gospa Ana Pavlin še ni pozabila svoje domovine. Živo se še spominja svojih brezskrbnih dekliških let. In ko ponoči ne more zaspati se najraje spomni veselega pijačarstva v nabrežinski

domači župni cerkvi, kjer je bila dolgo vrsto let cerkvena pevka, in pozen potnik še danes dostikrat čuje slovensko pesem, ki skrivnostno sili iz njene hišice na formoške ulice.

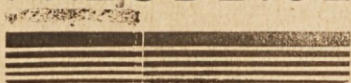
Bog ji daj devetdeset in dve letni starki doživeti sto let in jo ohrani do skrajnih mej človeškega življenja!

A. Ponigatti, Milan: Del slikanega okna.

RAZLODETJE

Spesnil Jože Cukale, št. Vid
nad Ljubljano.

Gornja slika, ki predstavlja
N o č, je fotografija slikanega
okna, za katero je napravil
načrt Feliks Quentin, Florenca.

Na moje okne samotno
vsak večer trka nekdo...

Bela postava ob oknu sloni
in tiho me vabi, vabi.

Blizu, prav blizu mene stoji,
če sem žalosten, me tolaži,
če sem hudoben, mi vse odpusti,
le z roko potegne čez moje oči
in sem ves blažen, blažen.

Kdo si neznani dobri popotnik,
daj, razodeni se mi! —

Pa razprostrl je bele roke,
pokazal je svoje ljubeče sree —
bilo je vse rdeče, rdeče. —

Troje kapelj krvi iz rok
troje kapelj krvi iz nog
in reka krvi, ojoj, — iz srca...

Argentinski filmi

Piše Franc Dalibor, Buenos Aires

IX. FILM:

Pogovor z Japoncem.

(Nadaljevanje).

Radio je pri delavstvu le prav malo razširjen. Dasi so pristojbine nizke, prigrasitev en yen, mesečna taksa sedemdeset in pet senov, je doslej na Japonskem samo 1.200.000 radio-slušalcev.

Silno priljubljen pa je kino, kamor znaša vstopnina samo po šest do deset senov, to je šest do deset centavov ali šestdeset para do en dinar.

Ravno toliko plača, kdor se hoče zabavati pri pripovedovalcu bajk in pravljic, kar je tudi zanimiva in prav svojevrstna japonska posebnost. Med japonskimi pripovedovalci bajk in pravljic je mnogo resničnih umetnikov.

Hišna najemnina je za naše buenosajreške razmere neverjetno nizka. Povprečno plača delavska družina 13.70 yenov mesečne najemnine in yene 3.60 mesečno za luč, ki je vseskozi električna. Tako je izračunala posebna državno organizirana statistika. Pripominjam, da plačujemo v Buenos Airesu za skromno sobico brez okn, brez solnea, brez luči in brez zraka mesečno po dvajset do trideset pesov!

Nosijo se japonski moški in šolski otroci čisto po evropskem načinu. Delavno obleko dajejo brez izjeme na razpolago tovarne. Cela moška obleka stane tam okrog dvajset in pet yenov, obleka za dečka pa tam okoli desetih yenov.

Japonke nosijo leto in dan svoje narodne "kimone", ki so jih prinesle cele zaloge s seboj v zakon in ki tudi ne stanejo nad pet do šest yenov.

Po vsem tem je ugotovila uradna statistika, da si more delav-

ska družina pri sedanjih plačah celo prihraniti mesečno pet do osem yenov. Kar je neznatno malo, tudi če bi bilo res.

H izdatkom bi bilo prišteti še zavarovalnino za bolezni. Bolezensko zavarovanje na Japonskem ni obvezno in je zavarovanih trenutno samo 1,120.000 delavcev, kar je razmeroma jako malo. Japonske zavarovalnice računajo na osebo in leto trideset in štiri bolniške dni, kar je naravnost strahotna številka, ki nam pove, da je delavsko življenje na Japonskem malo vredno in da so varnostne naprave po podjetjih na splošno pod kritiko. Zavarovalnice za bolezni in nezgode zahtevajo dva odstotka od mezde, kar je neverjetno veliko.

Pridobitnega davka Japonci ne poznajo.

Tovarniška delavka je približno eno tretjino slabše plačana, kakor njen moški drug.

Žive pa tovarniške delavke kakor v kakem samostanu. Vodstvo tovarne jim nudi prav vse: delo, hrano in stanovanje. Spijo v velikih skupnih spalnicah. Kadar ne delajo imajo šolo. Razumljivo, da imajo na razpolago tudi zdravnice in seveda za male gizdave Japonke tako neobhodno potrebne frizerke.

Plače ne dobe skoro nobene. Že pri kakih petnajstih letih so jih izvabili namreč posebni nabiraleci od njihovih staršev, katerim so plačali zanje znatnih predujmov na njihove zasluzke. Te predujme jim tovarna seveda odšteje od njihove plače, ki naj bi znašala po kakih štirideset in pet yenov mesečno. Ker jim odšteje tovarna tudi stroške za hrano in stanovanje in obleko in zdravila, jim ostane mesečno komaj po kak yen, ki ga skrbno hranijo za doto.

Japonke se razmeroma zgodaj poročajo. Katera se ni poročila z dva in dvajsetim ali tri in dvajsetim letom bo skoro gotovo ostala vse življenje samka. Skrb, da bi se ja skoro poročile bo tudi vzrok, da ob štirinajstdnevnih izhodih — samo vsakih štirinajst dni morejo namreč enkrat svobodno iz tovarne — da jih ob tej priliki baje večina pade v roke brezvestnim zapeljivcem.

Komaj kaj boljše se godi domačim obrtnikom ali njihovim

delavcem. Kaj šele vajencem, ki so na splošno brez vsake plače, in dobijo k večjem za velike praznike po par sto senov. Domača obrt je na Japonskem zelo razširjena. Samo v dveh okrajih velemesta Tokio imenovanih Honio in Fokugava obstoja nad dva tisoč malih obratov z manj ko petimi plačanimi delavci in desetimi do tridesetimi neplačanimi vajenci. Taka mala podjetja dobivajo sirovine sproti iz velikih tovarn, kamor jih drugi dan obdelane spet vračajo.

Japonski delavec ni odporen. Posebno divja med njim tuberkuloza, jetika. Veliko škodo dela alkohol, posebno med samskimi. Zlasti je razširjeno žganje iz riža. Japonec je strasten kadilec. Povprečno pokadi Japonec po dvajset cigaret na dan. Deset navadnih cigaret stane štiri sene, to je štiri centave. V Argentini jih najslabših ne dobite izpod deset centavov, dočim tudi naši ljudje navadno kadijo cigarete po dvajset in petintrideset centavov, pa tudi dražje.

Poleg nizkih delavskih plač je še cela vrsta drugih vzrokov, da morejo biti japonski izdelki toliko cenejši, kakor evropski ali ameriški. Tudi tovarnarji sami so namreč vse bolj skromni in se zadovoljujejo z mnogo manjšim dobičkom. Življenje japonskih bogatašev je mnogo bolj priprosto, kakor življenje njihovih evropskih tovarišev. Njihove proizvodjalne naprave so nove in skrajno racijonalizirane. Tudi država močno ščiti in podpira japonsko narodno industrijo.

Številčno so se Japonci zadnjega pol stoletja skoro potrojili. Ni čuda, da jim manjka prostora in silijo na vse strani iz svojih tako gosto naseljenih vulkanskih otokov, na katerih se razumljivo nočejo zadušiti.

Zgodovina se neprestano ponavlja — mi je pravil in razlagal Japonec zgodovino in načrte in sanje svoje dežele kot samo ob sebi umevno stvar.

Ko je začela bledeti zvezda rimskega cesarstva, ko je začelo rimsko ljudstvo propadati v vsakem oziru, moralno in fizično, so prihrumeli iz ledenega severa zdravi barbarski narodi, ki so se

hoteli nasrkati sonca ob bregovih Sredozemskega morja, poiskati udobnosti in bogastva v deželah večnozelenih livad, ki jim jih je tako manjkalo v njihovi dotedanji domovini. In — poiskali so si jih!

Tudi Japonci moramo dobiti nove zemlje in dobili je bomo!

Že pred mnogo leti smo si osvojili ogromen otok Formoso, svojčas last španske krone. Isto podnebje ima kakor naš otok Hordo. Redko je naseljen. Par milijonov naših rojakov se bo moglo naseliti na njem, smo računali. Ali — vsi poizkusi so ostali brezuspešni. Formosa je ostala otok ogromnih želv in strupenih kač na katerem se niti trdoživi Japonec ne more aklimatizirati.

Osvojili smo si polotok Korejo, tajinstveno snivajoče carstvo, kjer se moški oblačijo v ženska krila. Zavzeli smo prestolico Seul, odstavili cesarja. Ali — plodne in redko naseljene dežele si nismo mogli osvojiti. Premagala nas je neizmerna korejska potrpežljivost. Petnajst milijonov jih je. Po par desetletjih smo se prepričali, da smo se znova zmotili.

Naenkrat je vstala pred nami Mandžurija. Mlada, redko naseljena, strastno zaželjena nevesta carstva vzhajajočega sonca. Danes je naša!

Tam za njenimi granicami leži Sibirija. Dežela, ki jo čaka največja bodočnost. Sibirija bo žitnica sveta! Danes je takorekoč prazna. Japonci bi mogli napraviti iz nje paradiž. Tam bo dovolj kruha za stisnjene japonske želodce! Kako si bomo odpeli pasove! — Moj poročevavec je postal vedno bolj navdušen; — rajsko lepe livade za japonske izseljence! Neizmerne ravnine, nepregledni gozdovi, zlata, srebro, bakra, platine polni rudniki, kakor morja široke reke polne slastnih rib. Mi ne maramo vse te ogromne dežele na enkrat. Nebi je mogli prebaviti. Primorje in Transbajkalija bi nam bili za enkrat dovolj. — Vedno zaupnejši je postal, vedno bolj navdušen. — Ostanek si prihranimo za pozneje. Za granicami smrči sicer ruski medved, pijan sibirske medice. Ali — ne bojimo se ga. Mi smo mu kos. Sedem tisoč kilometrov meri ta dežela od vzhoda do zapada. Poldrugkrat večja je, kakor vsa Ev-

Naša zgornja slika nam predstavlja znameniti buenosajreški trg **Plaza Congreso**. Congreso je argentinski parlament, tj. poslanska zbornica in senat.

Poslanska zbornica, ki leži na zahodni strani prostranega trga je najznamenitejše buenosajreško poslopje. Na sliki je vidimo zadaj v sredini. Zaradi silnih svot, ki jih je stavba požrla jo imenuje ljudstvo tudi Palacio de oro — zlata palača. Mogočna osemdeset metrov visoka kupola spominja na Capitol v Washingtonu. Sicer lepa palača žal ni dovolj solidno zidana in potrebuje večnih popravil. Tudi je, komaj končana, že skoro premajhna.

Znameniti **Plaza de Mayo**, ki nam ga predstavlja naša spodnja slika pa je najstrožji družabni in upravni center vlemesta Buenos Aires, kakor tudi cele Argentine.

“Mayo” se imenuje v čast velikim dogodkom argentinske zgodovine, ki so se odigrali tekom meseca maja.

V spomin argentinskega osvobođenja iz španske odvisnosti, kakor Južnoameričani radi pravijo: iz španske sužnosti, je postavljena sredi velikega trga kamenita piramida, ki je bila in je še priča mnogih patrijotičnih slovesnosti, ki jih praznujejo po Južni Ameriki z večjim navdušenjem in sijajem, kakor smo jih vajeni iz Evrope. Na njeno mesto nameravajo postaviti v doglednem času velik spomenik narodnega osvobođenja.

Naša slika nam predstavlja pogled na Plaza de Mayo, kakor se nudi iz stolpa nove mestne hiše.

V ozadju je videti znamenito Casa rosada, rožno hišo, imenovano tako po rožni barvi s katero je prepletkana. Casa rosada je sedež argentinske vlade.

Prav na mestu, kjer stoji danes Casa rosada je ustanovitelj mesta Buenos Aires že leta 1580 postavil temelje za glavne mestne utrdbe, ki so bile razdejane šele leta 1853. Vsekakor je bilo

škoda tako odličnega zgodovinskega spomenika, s katerimi se novoodkriti dežele razumljivo ne morejo ponášati.

Levo vladne se dvigajo palače buenosajreških velebank. Na skrajni levi je videti škofijsko palačo, dočim zraven nje stoječe stolnice že ni več na sliki.

V ozadju je videti ogromne pristaniške naprave z obrisu pristaniških varovalnih nasipov, in še za njimi nepregledne vode veletoka La Plata, ki je širok tod dobrih štirideset kilometrov, pa se v obliki lijaka naglo širi in prehaja v Atlantski ocean. Te vode je prevozilo že več deset tisoč slovenskih izseljencev.

Oboje velikih trgov večje znamenita, kakor na splošno vse buenosajreške ulice, popolnoma ravna, tisoč tristo metrov dolga in dva in trideset metrov široka **Avenida de Mayo**, ki jo zapira na vzhodu vladna palača Casa rosada, na zahodu pa Palacio de oro, argentinski parlament.

Avenida de Mayo je bila otvorjena ravno pred štiridesetimi leti, leta 1894, in sicer sredi čez bloke hiš med drugo znamenito buenosajreško ulico, 20 km dolgo Calle Rivadavia in Calle Victoria. Za podrta poslopja je plačalo mesto Buenos Aires deset milijonov zlatih pesov odškodnine.

Avenida de Mayo je zlasti znamenita po časopisnih palačah velikih buenosajreških dnevnikov, izmed katerih je največja zmerno liberalna La Prensa, ki izhaja dnevno na kakih tridesetih, ob nedeljah in praznikih pa kakih šestdesetih ogromnih ameriških straneh, in se nudi za neverjetno ceno, deset centavov, po enajsti uri pa celo samo pet centavov, to je petdeset para ali pol dinarja. Naklada La Prese znaša ob posebnih prilikah nad sedemsto tisoč izvodov in je neverjetno sijajno opremljena.

V enem izmed nebotičnikov Avenida de Mayo sta bila nastanjena do pred kratkim tudi jugoslovanski konzulat in izseljenški komisariat.

ropa. Sovjeti, njeni današnji gospodarji nam je ne bodo prinesli na krožniku. Toda — ne bojimo se jih! Nesmiselno je, da bi si lastilo dvanajst milijonov nomadskih divjakov in nekaj pritepenih Rusov tretjino Azije, štirinajst milijonov in šest sto tisoč kvadratnih kilometrov sveta, med tem ko si mora osemdeset milijonov Japoncev na svojih tristo osemdeset in dveh tisočih kilometrov skoro stopicati na glavo. In še ta naša zemljica je deloma nerodovitna. Takrat se Japonska ne bo vštela! — Japonec je postal vedno navdušenejši, oči so se mu iskrale. — Prejden se bo luna dvanaistkrat izpremenila bodo zagrmeli tonovi na Daljnem Vzhodu, kakor praviho v Evropi! Takrat bomo Japonci dokazali, da smo znali združiti tisočletno Budovo kulturo z iznajdbami modernega Edisona! Res je Rusov, ki so lastniki pet in dvajsetkrat večjega kosa zemlje, še enkrat toliko, kakor nas Japoncev. Ampak no izobrazbi, no industrializaciji, no narodni edinstvi, no organizaciji, no ambiciji, no ponosu, vojnem duhu in fanatizmu ga ni danes naroda, ki bi se mogel meriti z Japonci! Osemdeset milijonov nas je, Angležev je bilo več ko polovica manj, pa so dvesto let gospodarili svetu! Bliža se čas, ko jih bomo nadomestili Japonci! Dokler ne bo vstal kdo močnejši od nas!”

Polnoč je tolkla ura lanlatske mestne hiše. Na bližnjem Atlantiku je bliskalo in je udarjal grom. Samo še četrte ure je manjkalo do zadnjega vlaka v Buenos Aires. Urno je zapregel spretni Japonec svojega Studebackerja in že v nekaterih minutah sva bila na kolodvoru. Prizanti moram, da me je bilo groza vso pot.

Naj mi cenjene čitateljice in čitatelji oprostijo, če sem jim tako verno popisal Japončevo pripovedovanje.

Menda mi, Slovanu, ni treba zatrjevati, da se ne strinjam ne z njegovim mnenjem, ne z njegovimi prerokbami. Nobene juhe ne spije človek tako vroče, kakor jo je skuhal in v nebesa ne bo zraslo nobeno drevo.

Vendar, vendar — Japonec ni govoril kar tja v en dan! Moj

informator ni neumen človek. Da mu je bila usoda milejša, prav tako lahko bi razlagal te iste svoje načrte in nazore iz katedre kake univerze, kakor mi jih je pravil izza mize svoje laplatske kavarne.

Prav te dni prinaša in komentira svetovno časopisje uradno izjavo japonskega vojnega ministra admirala Okala, da Japonska nima ničesar proti sovjetom. Kdor malo pozna politiko, ve, kaj da navadno pomenijo take uradne izjave.

Istočasno prinaša svetovno časopisje pod debelimi črkami ogromne proračune japonske vojske na suhem, na morju in v zraku, zaradi katerih bo treba povečati davke.

Zadnja nedeljska Prensja je prinesla končno celo veliko stran iz življenja tukajšnje japonske kolonije: Toliko jih je približno v Argentini, kakor nas Slovencev, pa šteje samo eno njihovo društvo nad tisoč dvesto članov. "Argentin Djijo", njihovo glasilo izhaja dvakrat na teden, vsakokrat na šestnajstih straneh, in ima nad tiri tisoč naročnikov. Razumljivo, da imajo svojo šolo, svojo banko. Katoliški Japoneci so si osnovali svoj pripravljalni odbor za mednarodni evharistični kongres. Itd., itd.

Ej, to Vam je žilav narod! Ne morem se strinjati z vsemi razlagami in vsem napovedovanjem mojega japonskega informatorja, še manj pa bi si upal trditi, da ničesar ne razume in da svojega ljudstva prav nič ne pozna.

Konec IX filma.

ZAVOD NAŠIH ŠOLSKIH SESTER

v ROSARIJU, ulica BUENOS AIRES 1831

sprejema na stanovanje in hrano deklice, ki obiskujejo
notranjo ali kakšno drugo, zunanjo šolo.

Dr. JUAN ANGEL MARTINOLICH

odvetnik

U. T. 35 - 5223

MONTEVIDEO 481

Službeni vestnik Slovenske katoliške misije Buenos Aires.

NEDELJSKO BERILO

Gal 5, 16—24.

Bratje!

Po duhu živite in ne strezite poželenju mesa! Zakaj, meso poželi zoper duha, duh pa zoper meso; ta dva sta si namreč med seboj nasprotna, da ne delate vsega, kar bi hoteli.

Ako pa se daste voditi duhu, niste pod postavo.

Očitna so pa dela mesa, in taka so: nečistovanje, nesramnost, razuzdanost, malikovanje, čaranje, sovraštvo, zdražba, zavist, jeza, prepirljivost, uboji, pijančevanje, požrešnost in kar je temu podobnega.

O tem vam napovedujem, kakor sem napovedoval, da kateri take reči počenjajo, ne bodo podedovali božjega kraljestva.

Sad duha pa je: ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, blagost, dobrotljivost, zvestoba, krotkost, zdržnost.

Zoper take sadove ni postave, (ki bi jih obtoževala).

Nedeljska misel, ki jo je mogoče povzeti iz današnjega berila in ki jo večkrat med tednom prevdarjaj:

Kristjan ne more ne misliti, ne čitati, ne pisati, ne govoriti, ne gledati, ne delati vsega, kar bi se mu zdelo, in h čemur bi ga morda gnalo poželenje mesa.

CERKVENI KOLEDAR

26. avgust — štirinajsta pobinkoštna nedelja. — Kakor je bilo že sporočeno, izjemoma odpadejo slovenske božje službe na Paternalu bodisi dopoldne, bodisi popoldne. Dopoldne ob devetih skupna evharistična slavnost s Hrvati in sicer v cerkvi svetega Roka, Alsina y Defensa, eno kvadro od Plaza Mayo. Pel bo slovenski cerkveni zbor. Popoldne ob dveh pa priredijo severovzhodne buenosajreške župnije veliko evharistično slovesnost v Parque de Agronomía, Avenida Alvear y Zamudio, na katero so tudi Slovenci vljudno vabljeni. Prilika za spoved: pri sv. Roku od 8h zjutraj dalje.

27. avgust — ponedeljek — spomin svetega redovnika Jožefa Kalasanktija, ustanovitelja prezaslužnega reda za vzgojo vboge in zapuščene mladine.

28. avgust — torek — spomin svetega škofa Augustina, enega izmed največjih učenjakov in pisateljev, kar jih je kdaj živelo na svetu, Učenika Cerkve. Njegove znamenite Izpovedi so prestavljene tudi na slovensko.

29. avgust — sredo — spomin obglavljenja predhodnika Gospodovega Janeza Krstnika na povelje kralja Heroda in na zahtevo lepe plesalke Salome oziroma njene brezbožne matere Herodijade.

30. avgust — četrtek — spomin svete Rose Limanske, zavetnice južnoameriških dežel, ki je v Limi (Perú) sveto živela in umrla.

31. avgust — petek — spomin svetega Rajmunda, čudovito požrtvovalnega reševalca krščanskih jetnikov iz mohamedanske sužnosti.

1. september — sobota — spomin svete vdove in prerokinje Ane, ki je prepoznala štirideset dni staro dete Jezusa za napovedanega Odrošenika ter pripovedovala o njem vsem, ki so v Odrošenika verovali in ga pričakovali.

2. september — petnajsta pobinkoštna nedelja — slovenske božje službe na Paternalu, Avalos 260, kakor po navadi ob desetih dopoldne in ob štirih popoldne.

V torek, sredo in četrtek, 28., 29. in 30. avgusta, bo v cerkvi svete Neže na Paternalu, Avalos 260, tridnevno čiščenje svetega Rešnjega Telesa. Ob sedmih zjutraj bo vsakokrat izpostavljeno Najsvetejše v javno čiščenje in bo ostalo izpostavljeno ves dan, ob šestih zvečer govor in blagoslov.

CERKVENA KRONIKA

Zakrament svetega zakona sta sklenila Augustina Božič in Mirko Kosmina pred pričama Frančiško Lavrenčič in Dominikom Frankič. Želimo jima vse najboljše.

V Gospodu je zaspal Feliks Strle, član bratovščine živega rožnega venca, doma iz Starega trga pri Ložu, in bil ob velikem spremstvu pokopan na pokopaliču Chacarita. Vsem prijateljem, rojakom in znancem ga priporočamo v pobožen spomin, zlasti pa

bratom in sestram bratovščine živega rožnega venca. Naj v miru počiva!

Te dni je dospelo v Buenos Aires petero častitih zagrebških sester usmiljenk, med katerimi je tudi ena Slovenka. Nastanile so se na Dock Sudu, kjer bodo otvorile domačo šolo, dom za služkinje, in kadar bo mogoče tudi našo domačo bolnico. Dobrodošle! Obilo božjega blagoslova pri nesebičnem, pa tako potrebnem delu!

EVHARISTIČNI KONGRES

Zadnja seja slovenskega pripravljalnega odbora je sklenila nabaviti za slavnostni sprevod s svetim Rešnjim Telesom štiri zastave: slovensko, jugoslovansko, papeško in argentinsko.

Primerne zastave bodo veljale s pritikinami po petdeset pesov, to je skupno dvesto pesov.

Ker je bratovščina živega rožnega venca prevzela skrb za denarne izdatke pripravljalnega odbora, prosim, da vsi, ki želijo kaj darovati za nabavo imenovanih zastav, pošljejo svoje darove blagajničarki gospodični Romani Koradin, Salguero 2109, ali pa kakemu za sprejemanje darov pismeno pooblaščenemu odborniku ali odbornici Bratovščine živega rožnega venca.

Pripominjam, da bratovščina nima razpoložljivih sredstev, da med nami ni bogatinov in da je zadeva nujna. Naj torej vsak čimprej pomaga po svoji moči, čeprav s še tako majhnim darom.

Slovenski pripravljalni odbor je dobil na razpolago radio-uro skupno s Hrvati. Poleg kratkih slovenskih govorov in španskega govora o Slovencih bo zlasti prišlo do veljave slovensko petje. Najdostojneje se moremo Slovenci predstaviti argentinski javnosti ravno s petjem. Kateri torej želijo sodelovati pri tem petju v čast evharističnemu Kralju Kristusu in v ponos Slovincem, naj se čimprej javijo bodisi Slovenski katoliški misiji, Avalos 250, bodisi gospodu pevovodju Cirilu Jekšetju.

Vse Slovence vabim, da se v obilnem številu udeležijo slovensko-hrvaške evharistične slovesnosti v cerkvi svetega Roka, Alsina in Defensa, kakor tudi slavnosti v parku de Agronomia, oboje v nedeljo dne 26. avgusta, kakor je bilo že javljeno.

Filipu je pa rekel angel Gospodov: "Vstani in pojdi proti jugu na pot, ki drži iz Jeruzalema v Gazo; (71) ta pot je samotna." Vstal je in šel. In glej, neki Etiopljan, dvornik, mogočen služabnik etiopske kraljice Kandace, (72) ki je bil nad vsemi njenimi zakladi in je bil prišel v Jeruzalem molit, se je vračal in na vozu sedé bral preroka Izaija. Duh pa je rekel Filipu: "Pristopi in se pridruži temu vozu." Filip je tedaj prihitel, slišal, da bere preroka Izaija, in rekel: "Ali razumeš, kar bereš?" Ta je odgovoril: "Kako bi neki mogel, če me kdo ne pouči?" Povabil je torej Filipa, naj stopi na voz in prisede. Mesto v pismu, ki ga je bral, je pa bilo to: (73)

"Kakor ovca je bil nehan v klanje;

in kakor je jagnje

pred tistim, ki ga striže, brez glasu,

tako ni odprl svojih ust.

V njegovem ponižanju

se je odpravila sodba proti njemu; (74)

kdo bi opisal njegov rod?

zakaj vzeto je z zemlje njegovo življenje." (75)

Dvornik se je obrnil do Filipa in rekel: "Prosim te, o kom prerok to govori, o sebi ali o kom drugem?" Filip je usta odprl, začel s tem mestom v pismu in mu oznanil blagovest o Jezusu. Ko sta pot tako nadaljevala, sta prišla do neke vode in dvornik je rekel: "Glej, voda; kaj brani, da bi jaz ne bil krščen?"

(71) Mesto je bilo jugozahodno od Jeruzalema, blizu obale Sredozemskega morja. Tam je držala pot iz Judeje v Egipt.

(72) Kandace je bil naslov etiopskih kraljic sploh.

(74) Greh zasluži obsodbo, sodba proti Kristusu, ki je obtežen z našimi grehi, je pa odpravljena zaradi njegovega trpljenja.

(75) S trpljenjem bo pridobil brez števila potomstva, to je zveličanih, in on sam bo šel v nebesa. — Izvirnik je možno umeti tudi v tem pomenu, da se v celi vrsti 33 opisuje Jezusovo trpljenje: "V njegovem ponižanju je bila odpravljena pravičnost do njega; kdo bi opisal rod njegove dobe? Zakaj vzeli so mu življenje z zemlje."

Malo katekizma za naše male

Ko je imel Jezus dvanajst let, so šli njegovi starši v Jeruzalem na velikonočne praznike in Jezus je šel z njimi. Po praznikih so se starši vračali proti domu, Jezus pa je ostal v Jeruzalemu in starši tega niso opazili. Menili so da je pri družini, in so šli dan hoda ter ga iskali med sorodniki in znanci. **Ko** ga niso našli, so se vrnili v Jeruzalem. Po treh dneh so ga našli v templju. Sedel je sredi učiteljev in jih je poslušal in popraševal. Vsi so se čudili njegovemu razumu in njegovim odgovorom.

Ko so ga starši zagledali, so se začudili in njegova mati mu je rekla: "Otrok, zakaj si nama to storil? Glej, tvoj oče in jaz sva te z žalostjo iskala." Jezus je rekel: "Kaj sta me iskala? Ali nista vedela, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta?"

In vrnil se je s starši v Nazaret in jim je bil pokoren. In Jezus je rasel v modrosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh.

Kam je šel Jezus z Marijo in Jožefom, ko je imel dvanajst let?

Ko je imel Jezus dvanajst let, je šel z Marijo in Jožefom v Jeruzalem na velikonočne praznike.

Kje je ostal Jezus, ko sta se Marija in Jožef vrnila?

Ko sta se Marija in Jožef vrnila, je Jezus ostal v Jeruzalemu.

Čez koliko dni sta Marija in Jožef Jezusa našla?

Marija in Jožef sta Jezusa našla čez tri dni.

Kje sta Marija in Jožef Jezusa našla?

Marija in Jožef sta Jezusa našla v templju.

Pomni. Da je Marija Jezusa v templju našla, se spominjamo, ko molimo v rožnem vencu: **ki si ga Devica v templju našla.**

Kakor je bil mali Jezus pokoren Mariji in Jožefu, tako so vsi dobri otroci radi pokorni svojim staršem, jih ubogajo, spoštujejo in jim, če le morejo tudi pomagajo.

DRAGI MOJ SLOVENSKI DOM:

*dokler jaz živela bom,
jezik vedno bom gojila
ki ga mati me učila
bom na ukov se držala
ki slovenska hiša mi jih dala.*

Urejevanje našega ženskega vestnika je prevzela z današnjo številko gospa Marija Vodopivčeva, rojakinja iz Rosaria, ki že dolgo živi v deželi in vse tukajšnje ženske razmere prav dobro pozna. Ni dvoma, da bo sijajna urednica.

Da bo naš ženski vestnik vendar še bolj pester in zanimiv, čeprav ima za enkrat le malo prostora na razpolago, smo se obrnili tudi v domovino, na najodličnejše naše slovensko žensko društvo s prošnjo, da nam preskrbi tudi odlično evropsko urednico, ki bo z nami v stalnem pismenem stiku in bo skrbela, da bodo naše izseljene žene in dekleta pravilno poučene o vsem kar bi jih moglo iz domovine zanimati, in na katero se bodo naše žene in dekleta v vseh zadevah in povsem zaupno obračale lahko tudi po navodila in nasvete.

Temu Ženskemu vestniku bomo posvečali vso našo pozornost.

Povdarjamo, da ni namenjen samo slovenskim ženam in dekletom v Argentini in Južni Ameriki, marveč hoče biti skromna duhovna vez vseh slovenskih izseljenk, onih v Severni Ameriki, Egiptu, pa tudi Zagrebu, Beogradu, kjerkoli žive v izseljeništvu.

Čeprav imamo na razpolago tudi že nekaj prvovrstnih nalašč za naš list napisanih daljših člankov o važnih zadevah slovenskih izseljenk, zlasti izseljenk v Južni Ameriki, vendar vljudno prosimo, da nam tudi izseljenke same, iz vseh dežel in držav, sporočijo svoje želje, izkušnje in nasvete, ki jih bomo vedno radi upo-

števali in njihove prispevke objavili v kolikor nam bo dopuščal za enkrat še tako skromni prostor.

Ponovno povdarjamo, da je zrastel naš list iz svoje lastne moči, brez vsakih izrednih podpor. Čeprav je za enkrat še vedno skromen, smo trdno prepričani, da bo z ljubeznjivo pomočjo naših naročnikov in naročnic tudi še nadalje ravno tako naglo rasel in vsestransko napredoval, posebno tudi še njegov Ženski vestnik.

Vljudno prosimo, da nam za vse dobro tako rade vnete slovenske žene in dekleta pomagajo na vse načine, se same naročijo na list, ga širijo med prijateljicami in znankami, kupujejo pri trgovcih, ki v njem oglašajo in se hkrati sklicujejo na oglas, ki so ga brale v našem listu, pa da nam tudi kaj pišejo.

Najpristrčneje pozdravljamo vse slovenske izseljenke, pa tudi Slovenke v domovini, ki jim bo prišel naš list v roke! Uredništvo.

SLOVENSKI ŽENSKI DOM

I. Uvod.

Ko smo odhajali iz domovine, smo jo zapuščali zato, da si v tujini gospodarsko opomoremo. Kakoršenkoli je že bil načrt nas posameznikov, od preprostega sklepa trgati si od ust in si tako prihraniti "par tisoč", do sanjarskih načrtov domov se vračajočega milijonarja, vsi smo računali: čimprej se bogat vrnem domov.

Toda — leta gredó, leta tekó. V sedanjih zmešanih časih hitreje, kakor smo si mislili. S tekom let teče tudi življenje. To in onstran vélike luže.

V domačem kraju se je spremenilo marsikaj. Spremenilo se je za marsikoga tako, kot bi si oni dan, ko se je poslavljal od rodne grude nikdar ne bil mogel misliti, da se spremeniti more. Smrtna kosa je kosila in kriza je uničevala.

Slovenska naselbina v Argentini bo kmalu stara desetletje. Malo za zgodovino naroda ali države. Ali koliko za zgodovino posameznika ali majhne vasi! Premnogi izmed nas čuti, da tam doma ni več tako kot je bilo tedaj, ko smo odhajali.

In tukaj?

Iz dveh, treh let upanj na obilno in plodno "Ameriko" bo kmalu deset let skrbi, potu in trdega dela. Skoraj čez noč se je "Amerika" spremenila v najtrši boj za obstanek. Od danes do jutri, iz rok v usta, tako je naše življenje.

Če razdelimo slovenske izseljence na polju američanskih upanj na tri skupine: na moške, ženske in otroke ter pogledamo, kako se je razvijala njihova usoda v novi zemlji, dobimo precej jasno sliko o vplivu razmer na to njihovo usodo.

Naš moški je bil baš oni del našega izseljenega sveta, ki naj bi si bil priboril "Ameriko", bodisi kot sin, brat ali oče doma ostale družine, bodisi kot poglavar svoje sedanje ali bodoče družine tukaj.

Tisti izmed njih, ki so bili prva leta dosti pametni in sposobni ter imeli nekaj sreče, predstavljajo danes najtrdnjeji del med nami. V pravem času so prišli do toliko, da danes vsaj životarijo in se bodo uveljavili, ko se razmere spet zboljšajo.

Tisti med njimi pa, ki niso bili dovolj varčni, pridni ali sposobni, ter so v dobrih časih živeli od danes do jutri, po veselicah ali gostilnah, so za sedaj obsojeni, da v prisiljeni brezposelnosti "Bogu dneve kradejo" in to odvisni od desetih, dvajsetih pesov, če si jih morejo izposoditi od srečnejšega rojaka.

Zelo zanimiv je pogled na položaj ženskega dela slovenskih izseljencev v Argentini. Zanj velja tukajšen pregovor "no hay mal que por su bien no viéne", po naše: vsaka stvar ima tudi svojo dobro stran. Tako tudi svetovna gospodarska kriza.

Slovenka ima v splošnem dobro domačo vzgojo, naj bo že hčerka poštene meščanske ali kmečke hiše. Je to vzgoja prvih let, ki jo je dobila od svoje matere, ki jo spremlja celo življenje in se nikdar popolnoma ne poizgubi pa naj jo poznejši burni valovi življenskih težav še tako premetujejo sem ter tja. Ta zaklad dobrih in zlatih naukov slovenske matere spremlja našo rojakinjo povsod v tujem svetu. Tudi v Južni Ameriki.

(Nadaljevanje)

Veselo novico sporočamo našim mladim prijateljskom in čitateljskom:

da je prevzela urejevanje našega mladinskega oddelka gospodična učiteljica, Krista Hafner, znana slovenska pisateljica. Pri urejevanju ji bo pomagal še odbor učiteljic in učiteljev, tako da se naš izseljenski mladi rod po pravici lahko veseli kar najbolj izbranega, zanimivega, koristnega in primerneza branja. Mi v Buenos Airesu bomo gospodično vse poslušali in ubogali, kar nam bo naročila. če bomo le mogli.

Gospodična učiteljica tudi vabi vse mlade Slovenčke in Slovenke, da ji večkrat pišete. Njen naslov je: gospodična Krista Hafner, učiteljica, Jesenice na Gorenjskem, Jugoslavija.

Na pisma Vam bo odgovarjala gospodična učiteljica po pošti. Kaj posebno zanimivega bo objavila tudi v listu, tako da bomo vsi vedeli kaj in kako. Posebno, ko se bo naš list še kaj bolj razširil in Vam bomo za isti denar lahko dali več prostora na razpolago. Prosite zato očka, mamico, pa tudi tete in strice in vse Slovence, ki jih poznate, da se na naš list naročijo, ker zasluži, da bi ga poznalo še več naših ljudi.

Če ne boste nikomur povedali, Vam na skrivaj povemo, da ima pripravljenih gospodična učiteljica jako veliko zelo lepih daril za tiste pridne dečke in deklice, ki ji bodo večkrat pisali.

To veselo sporočilo ne velja samo za slovenske dečke in de-

klice v Argentini in Brasilu, ampak tudi za one iz Severne Amerike, iz Francije, Nemčije, Belgije, Holandske, Luksemburške, iz vseh krajev in dežel, kjer živi naš mladi slovenski izseljeni rod.

Tudi to Vam lahko na skrivaj zaupamo, da naša gospodična ni tako huda, kakor so dostikrat druge gospodične učiteljice. Lahko ji vse pišete in jo vse izprašate, pa Vam bo na vse rada odgovorila. Če ne boste kaj pravilno po slovensko napisali, Vam bo ljubeznjivo popravila, ne da bi se količkaj jezila, tako da jo imate po vsej pravici lahko radi.

Uredništvo.

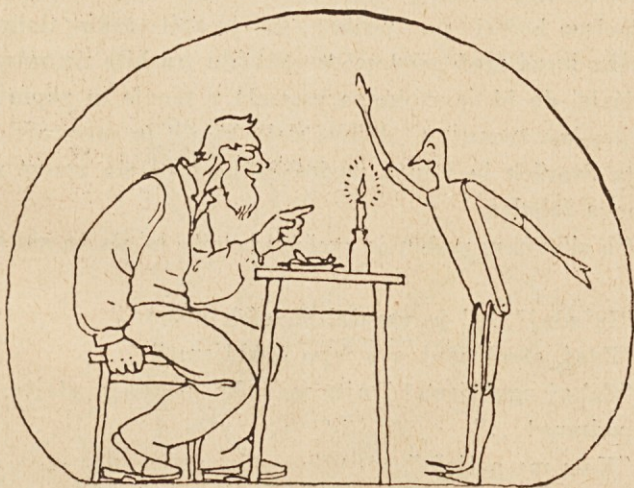
STORŽEK

Po Lorenzini-Lovrenčiču

(Nadaljevanje)

Ker bo našel s to številko naš sloviti Storžek najbrže mnogo novih čitate-

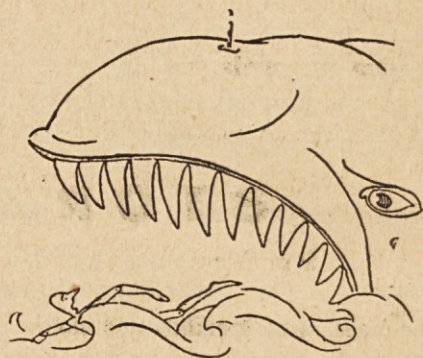
ljev in navdušenih občudovancev, naj v boljše razumevanje kratko povemo, da je sedaj po mnogih neverjetnih in nevarnih doživ-

ljajih našel Storžek svojega očka — v trebuhu ogromnega Morskega volka, kakor nam nazorno kaže naša slika. Nadaljne strani bodo pripovedovale, kako slavno da je rešil Storžek svojega očka vseh nevarnosti in ga pripeljal spet na suho zemljo.

Vedeti je treba, da je Morski volk, ki je bil zelo star in imel naduho ter srčno hibo, bil primoran spati z odprtimi usti. Ko se je priplazil Storžek na zgornji rob goltanca in je pogledal skozi ogromna, na široko odprta usta, je videl zunaj lep kos zvezdnatega neba in čudovito mesečino.

“Zdaj, zdaj je pripraven trenutek,” — je zašepetal, obrnivši se k očku. — “Morski volk spi kakor polh, morje je mirno in svetlo je ko podnevi. Kar za mano, očka, in kmalu bova rešena!...”

Šplezala sta pošasti iz goltanca in dospevši v ogromna usta, začela po prstih počasi hoditi po jeziku, ki je bil tako dolg in širok ko kaka steza med gredami v vrtu. Že sta bila na robu in se pripravljala, da bi se skokoma zagnala v morje in zaplavala, ko je, v najlepšem trenutku, Morski volk kihnil in povzročil tak sunek, da sta Storžek in Pepek odskočila in priletela znova na dno pošastnega želodeca.

Ob silovitem padcu je sveča ugasnila in oče in sin sta ostala v temi.

“In zdaj?...” je vprašal Storžek resno.

“Zdaj, otrok moj, sva lepo zgubljena.”

“Zakaj zgubljena? Dajte mi roko, očka, in glejte, da se vam ne spodrsne!...”

“Kam me pelješ?”

“Znova morava poizkusiti! Za mano in nič se ne bojte!”

Ko je to rekel, je zgrabil Storžek očeta za roko in hodeč po prstih, sta se družno vzpenjala po goltancu morske pošasti in ko sta prehodila jezik, sta se zagnala še čez tri vrste zob. Preden pa

sta napravila odločilen skok, je rekel dondek očku:

“Spiezajte mi na hrbet in se me tesno, tesno oklenite! Na vse dugo bom mislil jaz!...”

Komaj se je spravil Pepek na sinov hrbet, se je vrgel Storžek, gotov svojega podjetja, v morje in začel plavati. Morje je bilo mirno kakor olje, luna je svetila v vsej svoji lepoti in Morski volk je tako trdno spal, da bi ga ne zbudil niti s topom.

XXXVI.

Konec koncev prestane biti Storžek dondek in postane deček.

Medtem ko je Storžek na vse pretege plaval, da bi dosegel obrežje, je opazil, da se je očka, ki ga je nesel okobal na hrbtu in je imel do kolen noge v vodi, pogosto tresel kot človek s tridnevno mrzlico.

Ali se je tresel od mraza ali od strahu? Kdo ve?... Mogoče malo radi enega, malo radi drugega. A Storžek, ki je mislil, da se trese od strahu, je rekel, da bi ga potolažil:

“Pogum očka! V par minutah bova na kopnem in rešena bova!”

“Pa kje je to božje obrežje?” je vprašal starček in postajal vedno bolj nemiren in buljil z očmi ko krojač, kadar natika iglo.

“Na vse strani gledam, a ne vidim drugega ko nebo in morje.”

(Nadaljevanje sledi)

Rebus ali uganka v podobah

Danes prinašamo našim cenjenim čitateljicam in čitateljem prvi rebus ali uganko v podobah, zastavljeno in risano nalašč za naš list.

“Rebus” je latinska beseda in pomeni dobesedno na slovensko prestavljeno: “z rečmi”, ali “s stvarmi”. Rebus je namreč uganka pri kateri so kakšne zanimive misli, načela ali gesla izražena ne s črkami, marveč s slikami, iz katerih mora najti opazovatelj, ki ugiblje misel, načelo ali geslo, katero je hotel ugankar zastaviti s podobami.

Rebus je izvrstno sredstvo za vajo pravilnega in hitrega mišljenja. Reševalec rebusa si bistri opazovanje in globlje spoznava svoj jezik. Tudi si plemeniti duhá, ker vsaj resni in dobri zastavljalci rebusov skrivajo za podobami plemenite in dobre misli, načela in gesla. Zato vidite, da vsi veliki družinski listi vseh narodov skrbno gojijo rebuse in boste našli med ugankarji večjih listov, med zastavljalci in rešilci, obilo prav znanih imen, poleg preprostih ljudi tudi doktorjev in vsakovrstnih drugih izobražencev.

Marsikaterega rebusa ni kar tako lahko uganiti in si mora

človek dostikrat prav dobro napenjati možgane, preden pravo zadene. Ista podoba namreč lahko znači in nadomestuje več izrazov, izmed katerih pa je le eden pravilen. Slika konja pomeni na primer lahko prav besedo konj, lahko pa tudi splošno: "žival", ali celo "domačo žival". Slika hiše pomeni na primer lahko prav hišo, pa tudi dom ali še bolj splošno, samo stavbo.

Če ima v izrazu, ki nam ga predstavlja slika, odpasti kaka črka, nariše ugankar za njo opuščaj. Če je narisana podoba narobe, tako da leži na hrbtu, je treba brati besedo, ki jo podoba znači nazaj. Predlogi, kakor so na primer: v, na pod, nad, itd., morejo biti naznačeni na ta način, da so narisane tiste stvari v, na, pod, nad itd. drugimi podobami, slikami ali črkami.

Mi bomo prinašali za enkrat vsak mesec po eno izvirno, nalašč za naš list prirejeno uganko v podobah.

Da bodo imele naše cenjene čitateljice in čitatelji s to poučno in koristno zabavo še večje veselje bomo razpisali za pravilno rešitev vedno tudi po več nagrad, ki jih bomo razdelili ali izžrebali med tiste naše čitatelje, ki nam bodo pravočasno poslali pravilne rešitve naših rebusov.

Za pravilno rešitev razpisujemo danes tele nagrade:

I. nagrada: popolnoma nova knjiga Jugoslavija na 240 velikih strani, štirideset velikih slik, med njimi nekaj celostranskih v raznih barvah, z velikim zemljevidom Jugoslavije. Knjigo so prodajali svojčas po dvanajst pesov.

II. nagrada: Dr. Ivan Tavčar, Visoška kronika. Najboljša Tavčarjeva in ena izmed najboljših slovenskih povesti.

III. nagrada: Barčica, Trst 1933. Nanovejša zbirka pedesetih najbolj znanih slovenskih narodnih pesmi.

Pravico do nagrade ima:

1). Kdor je pravilno rešil našo zastavico v podobah.

2). Kdor je pravilno rešitev pravočasno poslal na naše uredništvo Avalos 250, tako da jo prejme en teden pred izidom prve številke prihodnjega meseca.

3). Kdor je poslal rešitev na kuponu našega lista, ki ge boste našli med inserati.

ŽENSKA ROČNA DELA

Izvršujejo se točno in solidno vsa v stroko spadajoča naročila. — Med drugim: prti, risani na blagu, od \$ 2.90 naprej, žepni robci, z monogramom vred po \$ 2.80 pol ducata.

CASA EURASIA — Nueva York 3410

(ena kvadra od Avenida San Martín 6000)

SLOVENSKA ČEVLIJARNICA

PAZ SOLDAN 4983

Anton Saksida

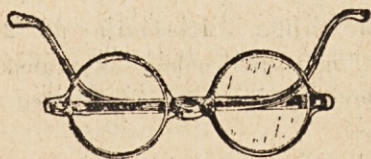
SLOVENSKA KROJAČNICA IN TRGOVINA

z manufakturnim blagom po konkurenčnih cenah.

Priporoča se: **Sebastian Mozetič**

Buenos Aires

OSORIO 5025 (La Paternal)

Očala, navadna \$ 2.50; z okvirjem imitacija. Karej \$ 5.—; okvir za očala \$ 2.50; stekla za očala: eno \$ 1.50, obe \$ 2.50.

Optika

TEOFILO MOUCHARD

CERRITO 378

Telefon: 35 (Lib.) - 2819

ZAVOD

SV. CIRILA IN METODA

sprejema dečke v popolno varstvo.

Obrnite se pismeno ali osebno na:

ASILO LIPA, VILLA MADERO

C.G.B.A. (Bs. Aires)

Rešitev rebusa v št. 59:

.....

.....

Naslov

.....

.....

ročnino Zadrúžni gospodarski banki v Ljubljani, Miklošičeva cesta, s pri-
pombo: za Duhovno življenje, Buenos Aires.

Brasil: Banco Holandés, Sao Paulo, Rua (ulica) Alvares Penteado 23.

Severna Amerika: V dogovoru smo z velikim bančnim zavodom, ki ima
podružnice po vseh večjih ameriških mestih.

Francosko, Belgija in Luksemburg: V dogovoru smo s pariško banko
slovenskih izseljencev Baruch et Cie.

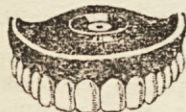
Holandsko: Hollandsche Bank — Unie N. V., Heerengracht 432, Am-
sterdam, Holandia.

Ameriška Slovanska, Založba Buenos Aires - Sao Paulo - Chicago
Editorial Eslavo Americana Buenos Aires - Sao Paulo - Chicago

CLINICA DENTAL DEL PLATA

CARLOS PELLEGRINI 311 esq. SARMIENTO

Sprejema vsak delavnik od 9—11.30 in od 14—18

Delamo brez bolečin. Izdiranje zob brez bolečin
\$ 2.—. Zlate krone 22karatne \$ 14.—. Garanti-
rano celotno zobovje. Brezplačna posvetovanja.
Samo prvovrstno in garantirano delo. Naročniki
dobe 10 % popusta, če se izkažejo pri ordina-
ciji z zadnjo številko našega lista.

TICHY JOSE

Klavnica — Prekajevalnica — Tovarna
klobas — Zaloga masti

Tovarna: Trellier 2251-53. U. T. 68, Mataderos 429

Prodajalna: Calle 25 de Mayo 758. U. T. 31, Retiro 4823

Podružnice: Avda. Leandro N. Alem 822

Cabildo 1386 (Belgrano) U. T. 73 - 3570.

Najboljše fotografije v Buenos Airesu ob navadnih cenah

OPTICA FOTO E FERRO

LAVALLE 1242 — U. T. 35 - 5800

Vse foto potrebšćine — 20 % popusta na optiko

EDINA SLOVENSKA BRIVNICA NA PATERNALU

PAZ SOLDAN 4979

Se priporoča: Leopold Zavrtanik

Uredništvu DUHOVNEGA ŽIVLJENJA se je posrečilo pridobiti si veliko odličnih prijateljev in sotrudnikov iz domovine, kakor tudi iz vseh dežel, v katerih žive slovenski izseljenci.

Skupno bodo šteli vsi zvezki enega leta nad 1.800 strani. Kdor bi jih hotel vezati v knjigo, kar se bo gotovo splačalo, bo imel za neverjetno nizko ceno petih papirnih pesov koncem vsakega pol leta debelo knjigo z 900 (devetsto) stranmi, letno torej dve debeli in velezanimivi knjigi s skupno okrog tisoč osemsto stranmi. Ker bi bila ena sama taka knjiga odločno predebela, bomo zaključevali Duhovno življenje polletno in vsakega pol leta dodajali tudi kazalo.

Nekateri naši članki se bodo nadaljevali v mnogih številkah, tako na primer posebno naši znameniti Argentinski filmi.

Že v eni prihodnjih številk bomo začeli z izrečnim pisateljevim dovoljenjem priobčevati avtoriziran prevod najboljše argentinske povesti, Hugo Wastovega "Breskvinega cveta" (Flor de durazno).

Našim cenjenim naročnicam in naročnikom zato nujno priporočamo, da skrbno hranijo vse številke našega lista, kateremu smo tudi nalašč zato dali pripravno in priročno obliko, da bo posamezne zvezke prav lahko hraniti.

Naročite naš list za svojce v domovini, ki Vas v vseh pisnih povprašujejo, kako da je kaj v Argentini, ali sploh v tujini, pa jim izseljenskega življenja nikoli ne boste mogli boljše popisati, kakor je bodo popisovali naši najboljši pripovedniki.

Naročite naš list svojim sorodnikom, prijateljem in znancem izseljenecem, katerih naslovov mi ne poznamo. Tako jih boste najpopolneje ohranili v stiku s slovenskim občestvom, jih za majhne žrtve stalno razveseljevali in jim brez dvoma veliko koristili.

Komur smo poslali dva izvoda te prve številke, v novi obliki, vljudno prosimo, naj odstopi en izvod svojemu prijatelju ali znaneu, katerega naslova ne poznamo in mu lista nismo poslali.

Vse naročnike, čitatelje in prijatelje vljudno prosimo, da kolikor le morejo razširijo naš list, ki je odvisen samo od brezprimerne požrtovalnosti uredništva in uprave in od naklonjenosti naših čitateljev in prijateljev. Nikakor nismo še zadovoljni z lističem, ki je že doslej iz svoje lastne moči naravnost čudovito rasel, marveč ga želimo še močno izboljšati in izpopolniti, kar pa bo le mogoče, če bo imel list zanesljivo finančno podlago, ki je moremo pričakovati samo iz vrst naših naročnikov in oglaševalcev.

Našim prijateljem po večjih slovenskih naselbinah katerihkoli dežela bo naša uprava rada poverila predstavništvo našega lista in jim bo njihovo delo, po dogovoru tudi plačala. Prosimo jih, naj se javijo na: **Uprava Duhovnega življenja, 562 Río Bamba, Buenos Aires, Rep. Argentina.**